

İLÂHÎ LİTURJİ'DE MÜMİN, İSA MESİH'LE BİRLEŞİR

Rabbimiz İsa Mesih'in faaliyetlerini sürdürecektir olan Elçilerine ve çağlar boyunca O'nun müjdesine inanıp vaftiz edilecek olan herkese karşı tam ve mükemmel sevgisinin meyvesi, Büyük Efharistiya Sakramenti'nin tesis etmesidir.

Rab, canından çok sevdiği öğrencilerine olan sevgisini bir çok durumda hem eylemleri hem de sözleriyle gösterdi. Kutsal Perşembe gecesi Rab'bin öğrencilerine büyük bir şefkatle hitap ettiği bazı sözleri hatırlayalım: *"Baba'nın beni sevdiği gibi, ben de sizi sevdim. Benim sevgimde kalın.* (Yuhanna 15:9) dedi ve *"Bir adamın dostları uğruna canını vermesinden daha büyük sevgi kimsede yoktur."* (Yuhanna 15:13) diyerek devam etti. (Rab'bin Kendisinin bir kaç saat sonra Golgotha (Çile Dağı) Tepesi'nde yaptığı gibi.) İsa, Babası'na dönerek: *«Yalnız onlar için değil, onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum, hepsi bir olsunlar. Baba, senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde olsunlar. Dünya da beni senin gönderdiğine iman etsin.»* (Yuhanna 17:20-21). ***"Baba bana verdiklerinde bulunduğum yerde birlikte olmalarını ve benim yüceliğimi, bana verdiğin yüceliği görmelerini istiyorum. Çünkü dünyanın kuruluşundan önce sen beni sevdim."*** diye yakardı. (Yuhanna 17:24).

Bunlar ve buna benzer bir çok olay, Tanrı ve İnsan olan İsa Mesih'in Göksel Krallığına dönüşünden sonra bile, Elçileri ve O'na inanan ve ileride O'nun Kilisesi'nin üyeleri olacak ve dünyada yaşayacak olan herkes ile sürekli birliktelik içinde olmayı şiddetle arzu ettiğini açığa vurmaktadır. Rab İsa Kilise'nin üyeleriyle sadece iletişim halinde olmayı istemekte kalmadı, daha da ileri gitti: Onlarla **"mutlak birliktelik içinde olmayı"** arzu etti !

Bu, insanın aklına çelişkiler yaratıyor. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki? Fakat biz Kutsal İnciller'den İsa'nın, "Kutsal Ruh vasıtasıyla Bakire Meryem'den beden alıp insan olduğunu, (Büyük İman İkrarı), Dirişinden 40 gün sonra insanların ve meleklerin huzurunda göğe yükseldiğini yani "Göğe alındığını" ve ebedi görkemine yeniden kavuştuğunu biliyoruz. Bunu İman İkrarından da her ayinde tekrar ediyoruz: "Göğe yükseldi ve Baba'nın sağında oturmakta. Dirileri ve ölüleri yargılamak için görkem içinde tekrar gelecek." diyerek bu gerçeği ikrar ediyoruz. Bizim, yeryüzünde mücadele eden Kilise Topluluğunun üyeleri, Yüce Rabbimiz İsa Mesih'in olduğu yerde bulunmamız nasıl mümkün olabilir? İnsan aklımız buna ermese de, Her Şeyi Bilen, Her Şeye Gücü Yeten Yüce Tanrı bu önemli meseleyi İlahi Efharistiya Sakramenti'ni tesis etmekle çözdü.

Rab, Son Akşam Yemeği'den çok daha önce, Kutsal Bedeni ve Kanı olan İlahi Komünyon'a iştirak etmenin faydalı sonuçlarını yüreklerinde hissetmeleri için öğrencilerini hazırlamaya başladı. Rab,

beş bin kişinin doyurmasıyla gerçekleşen mucizesinden sonra toplanan halka maddi nimetler hakkında şöyle konuştu: *"Geçici yiyecek için değil, sonsuz yaşam ekmeği için çalışın. Bunu size İnsanoğlu vermiştir. (sizin kurtuluşunuz için beden alan Tanrı). Çünkü Baba Tanrı O'na bu ekmeği vermiştir."* (Yuhanna 6:27). Onlar da *"Efendimiz bizlere her zaman bu ekmeği ver!"* dediler. (34. ayet). İsa hiç tereddüt etmeden açıkça onlara: **"Bu ekmeğe, hayat ekmeği Ben'im."** (35.ayet) diye cevap verdi. Hatta daha derin açıklamada bulundu: Rab, Kendisine iman edenlere sunacağı **'hayat ekmeğini'** İsrailoğullarını çölde 40 yıl boyunca besleyen göksel yiyecek **"man"** ile karşılaştırdı. Rab *"Atalarınız çölde man yediler, yine de öldüler. Gökten inen öyle bir yiyecek var ki ondan yiyen ölmeyecek "*, diye cevap verdi. (Yuhanna 6:49-50). Ardından onlara açıkça: *"Gökten inmiş olan diri ekmeğe Ben'im. Bu ekmeğten yiyen sonsuza dek yaşayacak. Dünyanın hayatı uğruna vereceğim ekmeğe de benim bedenimdir."*(51.ayet), diye açıklama yaptı.

Bu noktada İsa'nın Son Akşam Yemeği'nden ve ardından Kendi Kilisesi'nde gerçekleştirecekleri hakkında öğrencilerini nasıl hazırladığını görüyoruz.

Fakat İncil Yazarı Yuhanna'nın daha ileride zikrettiğine göre, Yahudiler Rab'bin bu sözlerine olumsuz tepki gösterdiler ve aralarında münakaşa etmeye başladılar: *"Bu adam bize bedenini yememiz için nasıl verebilir ?"*(52.ayet) diye söylenmeye başladılar. Aynı zamanda, Rab'bin öğrencilerinden birçoğu Rab'bin sözlerine alındı, ardından: *"Bu söz çok çetin. Kim kabul edebilir?"*(6:60). diyerek karşı çıktılar ve O'nu terk ettiler. Ancak Yahudiler'in bu tepkileri Rab'bi hiç yıldırmadı. Aksine O'nun sözlerine inanacak olanlara uygun zamanda emanet edeceği Kutsal Sakramentin anlamını daha iyi kavramaları için konuşmasına daha net ve kararlı bir şekilde devam etmesini sağladı. Ardından Rab, büyük önem taşıyan şu sözleri ekledi: **"Size doğrusunu söyleyeyim. İnsanoğlunun bedenini yiyip kanını içmedikçe, sizde hayat olmaz...Bedenimi yiyip kanımı içen bende yaşar, ben de onda."** (6:53_55). Yani müminlerin İlahi Liturji'de İsa Mesih'in Kutsal Bedeni'ni ve Kutsal Kanı'nı Komünyon olarak aldıklarında O'nda yaşarlar, O'nunla birliktelik içinde olurlar.

Böylece Rab'bimiz İsa Mesih, İlahi Liturji esnasında icra edilen İlahi Efhariya Sakramenti'ni tesis ederek, içsel arzusunu gerçekleştirmeye doğaüstü bir şekilde güvence altına aldı, yani: *"Her müminle ayrılmaz ve ebedi olarak birliktelik içinde olmak."*

Bunun nasıl yapıldığını bir sonraki konuşmamızda ele alacağız.

Pisidia Metropoliti Sotirios